

Дельфін на ймення Нептун був непоступливим і неспокійним. Але ж і красенем вважався на рідкість. Тіло лискуче, граційне, зі спини чорне, боки та живіт мармурово-білі з лазуровим полиском. Спроби порозумітися з цим триметровим «крихіткою» закінчувалися для людей невдачею. Білобочка не підпускав жодного миротворця. Штовхався, люто бив хвостовим плавником по воді, клацав зубами в обличчя. Міг і поранити.

Тільки лагідне слово Галини мало над ним силу, заспокоювало. Дельфін швидко робився чемним і розумів дівчину з напівжесту. Виносив опущені на дно предмети, передавав пакети рибалкам на велику відстань. Коли Галя спускалась у вольєр, грайливо плавав довкола, лагідно торкався плавниками, возив на спині, довго не відпускав на сушу.

Загадка? Хіба для необізнаного. Ще маленькою Галя довго не вміла говорити, майже до чотирьох років. Її шпиталем став дельфінарій, а цілителем – дельфін Нептун. Час ігор здружив обох. Поступово мала пацієнтка почала вимовляти слова, стала повноцінною дитиною. Згодом їхні шляхи розійшлися, але, як виявилось, не назавжди.

Якось Галя прочитала в газеті про дельфіна, що мало не загинув через людську необережність. Серце підказало: це він. Колишня товаришка прийшла на допомогу. З тих пір Нептун підпускає до себе тільки рятівницю. Чи довірятиме він ще іншим людям?